



עפ"ת (חיפה) 42026-07-24 - פארס נאסר, נ' מדינת-ישראל

עפ"ת (חיפה) 42026-07-24 - פארס נאסר, נ' מדינת-ישראל, פרקליטות מחוז חיפה מחוזי חיפה
עפ"ת (חיפה) 42026-07-24

פארס נאסר,

נגד

מדינת-ישראל, פרקליטות מחוז חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

[15.11.2024]

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

הודעת ערעור על החלטת בית-משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופטת ג'נווה נחאס עראף) מיום 25/6/24 בתיק

המ"ש 5551-06-24.

ע"י ב"כ עו"ד טרביה אשרף ו/או אח'

פסק דין

1. בפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו (כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף) מיום 25/06/2024 בתיק תת"ע 6551-06-24 במסגרתה נדחתה בקשתו של המערער להאריך לו את המועדים להישפט בגין דוח תנועה שקיבל.

2. ביום 22/01/24 נרשם למערער דוח תנועה בגין אי חגירת חגורת בטיחות, עבירה לפי תקנה 83ב(א) לתקנות התעבורה. לפי החוק, עמדו לרשות המערער, שלושה חודשים להגיש בקשה להישפט בגין הדוח (סעיף 229(א)(2) לחסד"פ). המערער לא פנה בתוך פרק הזמן האמור בבקשה להישפט.

3. ביום 13/06/24, כחודשיים לאחר שחלף המועד לבקש להישפט, וכחמישה וחצי חודשים לאחר שקיבל את הדוח, פנה המערער וביקש מכב' בית המשפט קמא, להאריך לו את המועד להישפט בגין העבירה. לדבריו, הוא לא הגיש בקשה להישפט במועד, בשל פטירת אביו ביום 27/03/24, היינו, כמעט שלושה חודשים קודם לגשת הבקשה. כמו כן ציין, כי ביום 6/05/24 פנה למשרד עורך הדין, והתברר לו כי המועד להגשת הבקשה חלף, ורק לאחר שקיבל את הדוח והחומרים הרלוונטיים, פנה והגיש את הבקשה.

4. המערער טען בפני בית המשפט קמא, כי יש לאפשר לו להישפט על הדוח, מאחר וקיימים ליקויים ראייתיים אותם פירט בבקשתו, המכוונים רובם ככולם ליכולת השוטר להבחין בו לא חגור. המערער הוסיף וטען, כי הוא כופר בביצוע העבירה, ואף מטעם זה יש לאפשר לו להישפט בגינה.



5. כב' בית המשפט דחה את בקשתו, תוך שקבע כי הבקשה אינה עומדת בקריטריונים הקבועים בחוק ובפסיקה הנוגעים להארכת מועד להישפט. כב' בית משפט קמא ציין, כי המערער לא הצביע על טעם טוב וראוי המבהיר מדוע לא הגיש את הבקשה במועד, ועם כל הצער על מות אביו, אין הדבר יכול להצדיק את אי ניצול פרק הזמן של 90 יום לבקשה להישפט. בנוסף, לא שוכנע בית משפט קמא, כי קיים חשש לעיוות דין. צוין, כי הגם שהמערער טוען בבקשתו לקיומם כשלים ראייתיים אין בכך כדי לשמש פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.
- דין והכרעה
6. לאחר שעיינתי בהחלטת כב' בית המשפט קמא ושמעתי את הצדדים, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות, החלטת כב' בית המשפט קמא בדין יסודה ואין מקום להתערב בה.
7. הוראת סעיף 230 לחסד"פ קובעת כי "בית המשפט רשאי לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה) בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו". סעיף 229(ה) לחסד"פ, קובע את העילות להארכת והן אם הבקשה "...לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה".
8. בנדוננו, לא הוכח כי מתקיימות העילות הקבועות בסעיף 229(ה) לחסד"פ, ואף לא עילת הסל בדבר "נימוקים מיוחדים" הקבועה בסעיף 230 לחסד"פ.
9. מדובר בדוח שקיבל המערער ב-22/01/24, טענתו כי שכח להגיש בקשה להישפט בתוך פרק הזמן הרב שעמד לרשותו (3 חודשים), אינה טענה שפסיקת בית המשפט העליון מצאה להכיר בה כמבססת טעם בבקשה להישפט (ראו: רע"פ 5958/07 רוטמן נ' מדינת ישראל [2007]; רע"פ 1773/04 אלעוברה נ' מדינת ישראל [2004]). עם כל ההבנה לנסיבות שתיאר המערער, מוקשה בעיני בית המשפט, כיצד בפרק זמן כה ארוך שעמד לרשות המערער מקבלת הדוח עד לאירוע המצער, וממנו עד לתום המועד, הוא התקשה לשלוח בקשה ולבקש להישפט על העבירה, במיוחד בעידננו כשהכל מקוון, ומדובר בהקשת פרטים פשוטה על צג הטלפון החכם, או על מקלדת המחשב הביתי, והזנתם באתר המרכז הארצי לפניות נהגים.
10. טענותיו של המערער אודות כשלים ראייתיים, מבוססות על מהימנות השוטר עורך הדוח, ועל יכולתו להבחין בו כשהוא לא חגור, רובן ככולן נסמכות על הבל פיו של המערער, ללא אסמכתאות של ממש שבכוחן להראות קיומו של קָשֶׁל בקשר העין של השוטר עם המערער, וללמד, אגב כך, כי קיים פוטנציאל של ממש שתוצאת המשפט הייתה שונה (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.03.2018)).
11. כפירתו של המערער, אף היא אינה מקימה עילה להישפט, שכן נפסק, כי לפי שיטה זו כל מי שכופר רשאי להישפט, ולא היא (רע"פ 1773/04 אלעוברה נ' מדינת ישראל, פסקה 5, [2004]).
12. בנסיבות אלה, ומשלא מצאתי כי כב' בית המשפט קמא שגה בהחלטתו, אני דוחה את הערעור.
- ניתן היום, י"ד חשוון תשפ"ה, 15 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.